

Úradný vestník L 272 , 13/10/2001 S. 0032 - 0036

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/84/ES

z 27. septembra 2001

o práve ďalšieho predaja v prospech autora pôvodného umeleckého diela

EURÓPSKY PARLAMENT A RADA EURÓPSKEJ ÚNIE,

so zreteľom na Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva, najmä na jej článok 95,

so zreteľom na návrh Komisie [1],

so zreteľom na stanovisko Hospodárskeho a sociálneho výboru [2],

konajúc v súlade s postupom určeným v článku 251 zmluvy [3] a na základe spoločného textu schváleného zmierovacím výborom 6. júna 2001,

keďže:

- (1) V oblasti autorských práv právo na ďalší predaj je neprevoditeľné a nescudziteľné právo autora pôvodného grafického alebo výtvarného diela na ekonomický podiel na tržbách z predaja príslušného diela.
- (2) Právo na ďalší predaj je právo produktívneho charakteru, ktoré umožňuje autorovi/umelcovi získať odmenu za následné prevody diela. Predmet práva na ďalší predaj je fyzické dielo, najmä nosič, v ktorom je chránené dielo zabudované.
- (3) Právo na ďalší predaj má zabezpečiť autorom grafických a výtvarných umeleckých diel podiel na ekonomickom úspechu ich pôvodných umeleckých diel. Pomáha vyrovnať rovnováhu medzi ekonomickou situáciou autorov grafických a výtvarných umeleckých diel a ekonomickou situáciou iných tvorcov, ktorí majú úžitok z následného používania ich diel.
- (4) Právo na ďalší predaj je neoddeliteľnou súčasťou autorských práv a hlavnou výsadou autorov. Zavedenie tohto práva vo všetkých členských štátoch uspokojuje potrebu poskytnutia primeranej a štandardnej úrovne ochrany tvorcom.
- (5) Podľa článku 151 ods. 4 zmluvy spoločenstvo musí pri svojej činnosti podľa iných ustanovení zmluvy vziať do úvahy kultúrne aspekty.
- (6) Bernský dohovor o ochrane literárnych a umeleckých diel ustanovuje, že právo na ďalší predaj je dostupné, iba ak to umožňuje legislatíva v krajine, ku ktorej autor patrí; právo je teda voliteľné a podlieha pravidlu vzájomnosti; z precedenčného práva Súdneho dvora Európskych spoločenstiev týkajúceho sa uplatňovania zásady nediskriminácie určenej v článku 12 Zmluvy, ako ukazuje rozhodnutie z 20. októbra 1993 v spojených prípadoch C-92/92 a C-326/92 Phil Collins a ostatní [4], vyplýva, že domáce ustanovenia obsahujúce ustanovenia o vzájomnosti sa nemôžu použiť s cieľom odoprieť občanom iných členských štátov práva, ktoré sú zverené národným autorom. Uplatňovanie takýchto ustanovení v rámci

spoločenstva ide proti zásade rovnakého prístupu vyplývajúcej zo zákazu akejkoľvek diskriminácie z dôvodu štátnej príslušnosti.

(7) Proces internacionalizácie trhu spoločnosti s moderným a súčasným umením, ktorý teraz urýchľujú účinky novej ekonomiky, v regulačnom rámci, keď málo štátov mimo EÚ uznáva právo na ďalší predaj, núti Európske spoločenstvo vo vonkajšej sfére, aby začalo rokovania s cieľom dosiahnuť záväznosť článku 14b Bernského dohovoru.

(8) Existencia tohto medzinárodného trhu, spolu s absenciou práva na ďalší predaj v niektorých členských štátoch a s existujúcou rozdielnosťou, pokiaľ ide o národné systémy, ktoré uznávajú toto právo, vyvoláva potrebu určiť prechodné opatrenia, pokiaľ ide o nadobudnutie platnosti a podstatnú reguláciu tohto práva, ktoré zachovávajú hospodársku súťaž európskeho trhu.

(9) Právo na ďalší predaj v súčasnosti upravujú vnútroštátne právne predpisy väčšiny členských štátov. Tieto právne predpisy, ak existujú, odrážajú niektoré rozdiely, najmä pokiaľ ide o umelecké diela, na ktoré sa vzťahujú, osoby majúce nárok na poplatky za poskytnutie práv, používanú sadzbu, transakcie podliehajúce platbe poplatkov za poskytnutie práv a základu, z ktorého sú vypočítané. Uplatnenie alebo neuplatnenie tohto práva má významný dopad na konkurenčné prostredie v rámci vnútorného trhu, pretože existencia alebo absencia povinnosti platiť na základe práva na ďalší predaj je prvok, ktorý musí vziať do úvahy každý jednotliviec želajúci si predať umelecké dielo. Toto právo je teda faktor prispievajúci k vzniku deformácií súťaže, ako aj k presunu (vytláčaniu) predaja v rámci spoločnosti.

(10) Tieto rozdiely týkajúce sa existencie práva na predaj a jeho uplatňovania členskými štátmi majú priamy negatívny dopad na riadne fungovanie vnútorného trhu s umeleckými dielami, ako ho požaduje článok 14 zmluvy. V tejto situácii článok 95 zmluvy tvorí vhodný právny základ.

(11) Ciele spoločnosti, ako sú uvedené v zmluve, zahŕňajú polozenie základov čoraz užšieho spoločnosti národov Európy, podporu prehlbovania vzťahov medzi členskými štátmi patriacimi k spoločnosti a zabezpečenie ich ekonomického a sociálneho pokroku spoločným postupom s cieľom odstrániť prekážky, ktoré rozdeľujú Európu. Za týmto účelom zmluva požaduje vytvorenie jednotného trhu, ktorý predpokladá zrušenie prekážok voľného pohybu tovarov, slobodu poskytovať služby a slobodu podnikat', a zavedenie systému, ktorý zabráni deformácii súťaže na spoločnom trhu. Harmonizácia právnych predpisov členských štátov o práve na ďalší predaj prispieva k dosiahnutiu týchto cieľov.

(12) Šiesta smernica Rady (77/388/EHS) zo 17. mája 1977 o harmonizácii právnych predpisov členských štátov, týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ oceňovania [5], postupne zavádza systém daní spoločnosti použiteľných okrem iného pre umelecké diela. Opatrenia obmedzené na daňovú oblasť nie sú dostatočnou zárukou harmonického fungovania trhu s umením. Tento cieľ sa nedá dosiahnuť bez harmonizácie v oblasti práva na ďalší predaj.

(13) Je potrebné odstrániť existujúce rozdiely medzi zákonmi, ak majú deformačný účinok na fungovanie vnútorného trhu, a zabrániť vzniku nových rozdielov tohto druhu. Nie je potrebné odstrániť alebo brániť vzniku rozdielov, u ktorých neexistuje predpoklad, že by ovplyvnili fungovanie vnútorného trhu.

(14) Predpokladom riadneho fungovania vnútorného trhu je existencia podmienok súťaže, ktoré nie sú deformované. Existencia rozdielov medzi národnými ustanoveniami o práve na ďalší predaj spôsobuje deformáciu súťaže a presun predaja v rámci spoločnosti, a vedie k nerovnému zaobchádzaniu s umelcami podľa toho, kde sa ich diela predávajú. Posudzovaný problém má teda nadnárodné aspekty, ktoré nemôžu byť uspokojivo regulované opatreniami členských štátov. Nekonanie spoločnosti by bolo v rozpore s požiadavkou zmluvy naprávať deformácie súťaže a nerovného zaobchádzania.

(15) Vzhľadom na veľkosť rozdielov medzi národnými ustanoveniami je preto potrebné prijať harmonizačné opatrenia, ktoré sa budú zaoberať rozdielmi medzi zákonmi členských štátov v oblastiach, kde tieto rozdiely môžu vytvoriť alebo zachovať deformované podmienky súťaže. Je však potrebné harmonizovať každé ustanovenie právnych predpisov členských štátov o práve na ďalší predaj, a aby sa ponechal čo najväčší priestor pre národné rozhodnutie, postačí, ak sa uplatňovanie harmonizácie obmedzí

na tie ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré majú najpriamejší dopad na fungovanie vnútorného trhu.

(16) Táto smernica preto spĺňa, vo svojej celistvosti, zásady subsidiarity a proporcionality určené v článku 5 zmluvy.

(17) Podľa smernice Rady 93/98/EHS z 29. októbra 1993, ktorou sa harmonizuje obdobie ochrany autorských práv a niektoré príbuzné práva [6], obdobie autorských práv trvá 70 rokov po smrti autora; rovnaké obdobie by malo byť určené pre právo na ďalší predaj; to znamená, že iba originály diel moderného a súčasného umenia môžu byť zahrnuté do práva na ďalší predaj; avšak aby členské štáty, ktoré v čase prijatia tejto smernice neuplatňujú právo na ďalší predaj v prospech umelcov, mohli zahrnúť toto právo do svojich právnych systémov, a aby sa ekonomické subjekty týchto členských štátov mohli postupne prispôbiť uvedenému právu pri zachovaní svojej ekonomickej životaschopnosti, príslušným členským štátom treba poskytnúť obmedzené prechodné obdobie, počas ktorého sa môžu rozhodnúť, že nebudú uplatňovať právo na ďalší predaj v prospech právnych nástupcov umelca po jeho smrti.

(18) Platnosť práva na ďalší predaj treba rozšíriť na všetky úkony spojené s ďalším predajom, s výnimkou úkonov, vykonávaných priamo medzi osobami konajúcimi súkromne, bez účasti odborníka na trh s umením. Toto právo by nemalo byť rozšírené na ďalší predaj súkromne konajúcimi osobami múzeám, ktoré nie sú ziskové a ktoré sú otvorené verejnosti. Vzhľadom na špecifickú situáciu umeleckých galérií, ktoré získavajú diela priamo od autora, členským štátom treba umožniť, aby vyňali z práva na ďalší predaj ďalšie predaje diel, ku ktorým dôjde do troch rokov od ich získania; súčasne treba vziať do úvahy záujmy umelca tým, že toto vyňatie sa obmedzí na ďalšie predaje, kde predajná cena nepresiahne čiastku 10000 EUR.

(19) Je potrebné vysvetliť, že harmonizácia vyvolaná touto smernicou neplatí pre pôvodné rukopisy spisovateľov a skladateľov.

(20) Účinné predpisy by mali byť určené na základe skúseností s právom na ďalší predaj, už získaných na národnej úrovni; poplatok za poskytnutie práv treba vypočítať ako percento z predajnej ceny a nie zo zvýšenia hodnoty diel, ktorých pôvodná hodnota sa zvýšila.

(21) Kategórie umeleckých diel, ktoré podliehajú právu na ďalší predaj, by mali byť harmonizované.

(22) Neuplatňovanie poplatkov za poskytnutie práv pod minimálnym prahom môže pomôcť odstrániť neúmerne vysoké náklady na výber a správu v porovnaní so ziskom pre umelca; avšak v súlade so zásadou subsidiarity členské štáty by mali mať možnosť určiť nižšie národné prahy, než je prah spoločenstva, aby podporili záujmy nových umelcov. Vzhľadom na to, že ide o malé čiastky, táto výnimka by nemala významne ovplyvniť riadne fungovanie vnútorného trhu.

(23) Sadzby určené jednotlivými členskými štátmi pre uplatňovanie práva na ďalší predaj sa v súčasnosti značne líšia; efektívne fungovanie vnútorného trhu s dielami moderného a súčasného umenia vyžaduje stanovenie jednotných sadzieb v najširšom možnom rozsahu.

(24) S cieľom zosúladienia rôznych záujmov existujúcich na trhu s pôvodnými umeleckými dielami je potrebné vytvoriť systém zložený z postupne klesajúcich sadzieb pre niekoľko cenových pásiem; je potrebné znížiť riziko presunu (dislokácie) predaja a obchádzania predpisov spoločenstva týkajúcich sa práva na ďalší predaj.

(25) Osobou, ktorá má zaplatiť poplatok za poskytnutie práv, by mal byť v zásade predajca; členské štáty by mali mať možnosť udeliť výnimky z tohto pravidla platobnú povinnosť; predajca je osoba alebo podnik, v mene ktorého je predaj uzatvorený.

(26) Je potrebné umožniť pravidelné úpravy prahu a sadzieb; za týmto účelom je vhodné poveriť Komisiu vypracúvaním pravidelných správ o aktuálnom uplatňovaní práva na ďalší predaj v členských štátoch a o dopade na trh s umením v spoločenstve, a v prípade potreby, predkladaním návrhov na zmenu alebo doplnenie tejto smernice.

(27) Osoby majúce nárok na poplatky za poskytnutie práv musia byť špecifikované s riadnym prihliadnutím na zásadu subsidiarity; nie je vhodné prijať opatrenia na základe tejto smernice vo vzťahu k zákonom o nástupníctve členských štátov; avšak právni nástupcovia autora musia mať možnosť úplne využiť právo na ďalší predaj po jeho smrti, aspoň po uplynutí prechodného obdobia uvedeného vyššie.

(28) Členské štáty sú zodpovedné za reguláciu výkonu práva na ďalší predaj, najmä pokiaľ ide o spôsob, akým sa spravuje; v tejto súvislosti jednou z možností je správa inkasujúcou spoločnosťou; členské štáty by mali zabezpečiť, aby inkasujúce spoločnosti vykonávali svoju činnosť transparentne a efektívne; členské štáty musia súčasne zabezpečiť, aby čiastky určené autorom, ktorí sú štátnymi príslušníkmi iných členských štátov, boli skutočne vybrané a rozdelené; táto smernica nijako neovplyvňuje postupy v členských štátoch pre výber a rozdelenie.

(29) Výkon (užívanie) práva na ďalší predaj by mal byť obmedzený na štátnych príslušníkov spoločenstva, ako aj na zahraničných autorov, ktorých krajiny poskytujú túto ochranu autorom, ktorí sú štátnymi príslušníkmi členských štátov; členský štát by mal mať možnosť rozšíriť výkon (užívanie) tohto práva na zahraničných autorov, ktorí majú obvyklý pobyt v tomto členskom štáte.

(30) Je potrebné zaviesť vhodné postupy pre monitorovanie transakcií, aby sa praktickými prostriedkami zabezpečilo efektívne uplatňovanie práva na ďalší predaj zo strany členských štátov; to znamená aj právo na strane autora alebo jeho oprávneného zástupcu získať všetky potrebné informácie od fyzickej alebo právnickej osoby, ktorá je povinná zaplatiť poplatky za poskytnutie práv; členské štáty, ktoré umožňujú kolektívnu správu práva na ďalší predaj, môžu súčasne ustanoviť, že iba orgány zodpovedné za túto kolektívnu správu budú oprávnené získavať informácie,

PRIJALI TÚTO SMERNICU:

KAPITOLA I

ROZSAH

Článok 1

Predmet práva na opätovný predaj

1. Členské štáty udedia v prospech autora pôvodného umeleckého diela právo na ďalší predaj, ktoré bude definované ako nescudziteľné právo a ktorého sa nemožno vzdať, a to ani vopred, na poplatky za poskytnutie práv, vychádzajúce z predajnej ceny získanej za každý ďalší predaj diela po prvom prevode diela autorom.
2. Právo uvedené v odseku 1 bude platiť pre všetky úkony spojené s ďalším predajom, na ktorých sa zúčastňujú ako predávajúci, kupujúci alebo sprostredkovatelia odborníci na trh s umením, napríklad aukčné siene, umelecké galérie, a vo všeobecnosti všetci obchodníci s umeleckými dielami.
3. Členské štáty môžu ustanoviť, že právo uvedené v odseku 1 nebude platiť pre úkony spojené s ďalším predajom, ak predávajúci kúpil dielo priamo od autora skôr než tri roky pred týmto ďalším predajom, a ak predajná cena nepresahuje 10000 EUR.
4. Poplatok za poskytnutie práv zaplatí predávajúci. Členské štáty môžu ustanoviť, že jedna z fyzických alebo právnických osôb uvedených v odseku 2, okrem predávajúceho, bude zodpovedná sama alebo spolu s predávajúcim za platbu tohto poplatku.

Článok 2

Umelecké diela, na ktoré sa vzťahuje právo na ďalší predaj

1. Na účely tejto smernice "pôvodné umelecké dielo" znamená diela grafického alebo výtvarného umenia,

napr. obrazy, koláže, maľby, kresby, rytiny, grafiky, litografie, sochy, tapisérie, keramiku, sklo a fotografie, ak ich zhotovil sám umelec, alebo ak sú kópie považované za pôvodné umelecké diela.

2. Kópie umeleckých diel zahrnuté do tejto smernice, ktoré boli vyhotovené v obmedzených počtoch samotným umelcom alebo s jeho súhlasom, sa budú považovať za pôvodné umelecké diela pre účely tejto smernice. Tieto kópie budú obyčajne očíslované, podpísané alebo inak riadne autorizované umelcom.

KAPITOLA II

OSOBITNÉ USTANOVENIA

Článok 3

Prah

1. Členské štáty určia minimálnu predajnú cenu, na základe ktorej budú predaje uvedené v článku 1 podliehať právu na ďalší predaj.
2. Táto minimálna predajná cena nesmie za žiadnych okolností presiahnuť 3000 EUR.

Článok 4

Sadzby

1. Poplatok za poskytnutie práv uvedený v článku 1 sa určí pomocou nasledujúcich sadziieb:
 - a) 4 % pre časť predajnej ceny do 50000 EUR;
 - b) 3 % pre časť predajnej ceny od 5 000,01 EUR do 200000 EUR;
 - c) 1 % pre časť predajnej ceny od 200 000,01 EUR do 350000 EUR;
 - d) 0,5 % pre časť predajnej ceny od 350 000,01 EUR do 500000 EUR;
 - e) 0,25 % pre časť predajnej ceny presahujúcej 500000 EUR.

Celková výška poplatku za poskytnutie práv však nesmie presiahnuť 12500 EUR.

2. Výnimkou z odseku 1 členské štáty môžu použiť sadzbu 5 % pre časť predajnej ceny uvedenú v odseku 1 písm. a).
3. Ak by určená minimálna predajná cena mala byť nižšia ako 3000 EUR, členský štát určí aj sadzbu použiteľnú pre časť predajnej ceny do 3000 EUR; táto sadzba nesmie byť nižšia ako 4 %.

Článok 5

Základ výpočtu

Predajné ceny uvedené v článkoch 3 a 4 sú bez dane.

Článok 6

Osoby majúce nárok na poplatky za poskytnutie práv

1. Poplatok za poskytnutie práv podľa článku 1 bude zaplatený autorovi diela, a výhradou článku 8 ods. 2, po jeho smrti jeho právnym nástupcom.

2. Členské štáty môžu ustanoviť povinnú alebo voliteľnú kolektívnu správu poplatku za poskytnutie práv podľa článku 1.

Článok 7

Štátni príslušníci tretích krajín majúci nárok na poplatky za poskytnutie práv

1. Členské štáty ustanovia, že autori, ktorí sú štátnymi príslušníkmi tretích krajín, a s výhradou článku 8 ods. 2 ich právni nástupcovia, budú vykonávať (používať) právo na ďalší predaj v súlade s touto smernicou a s právnymi predpismi príslušného členského štátu, iba ak právne predpisy v krajine, ktorej je autor alebo jeho právny nástupca štátnym príslušníkom, umožňuje ochranu práva na ďalší predaj v tejto krajine pre autorov z členských štátov a ich právnych nástupcov.

2. Na základe informácií poskytnutých členskými štátmi Komisia uverejní čo najskôr informatívny zoznam tretích krajín, ktoré spĺňajú podmienku uvedenú v odseku 1. Tento zoznam sa bude priebežne aktualizovať.

3. Každý členský štát môže zaobchádzať autormi, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, ale ktorí majú obvyklý pobyt v tomto členskom štáte, ako so svojimi vlastnými štátnymi príslušníkmi pre účely ochrany práva na ďalší predaj.

Článok 8

Obdobie ochrany práva na ďalší predaj

1. Obdobie ochrany práva na ďalší predaj bude zodpovedať obdobiu určenému v článku 1 smernice 93/98/EHS.

2. Výnimkou z odseku 1 členské štáty, ktoré neuplatňujú právo na ďalší predaj (ku dňu nadobudnutia platnosti uvedenému v článku 13), nebudú musieť počas obdobia, ktoré sa skončí najneskôr 1. januára 2010, uplatniť právo na ďalší predaj v prospech právnych nástupcov umelca po jeho smrti.

3. Členský štát, na ktorý sa vzťahuje odsek 2, má maximálne dva ďalšie roky na to, aby umožnil ekonomickému subjektom v tomto členskom štáte, ak je to potrebné, postupne sa prispôbiť systému práva na ďalší predaj, pri zachovaní ich ekonomickej životaschopnosti, skôr než bude musieť uplatniť právo na ďalší predaj v prospech právnych nástupcov umelca po jeho smrti. Aspoň 12 mesiacov pred skončením obdobia uvedeného v odseku 2 príslušný členský štát bude informovať Komisiu s uvedením svojich dôvodov, aby umožnil Komisii vydať stanovisko, po primeraných konzultáciách, do troch mesiacov po prijatí týchto informácií. Ak členský štát nebude rešpektovať stanovisko Komisie, do jedného mesiaca bude o tom informovať Komisiu a odôvodní svoje rozhodnutie. Oznámenie a dôvody členského štátu, ako aj stanovisko Komisie budú uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a postúpené Európskemu parlamentu.

4. V prípade úspešného uzatvorenia medzinárodných rokovaní, zameraných na rozšírenie práva na ďalší predaj na medzinárodnej úrovni, v lehotách uvedených v článku 8 ods. 2 a 3 Komisia predloží vhodné návrhy.

Článok 9

Právo na získanie informácií

Členské štáty ustanovia, že počas obdobia troch rokov po ďalšom predaji osoby oprávnené podľa článku 6 môžu požiadať ktoréhokoľvek z odborníkov na trh s umením, uvedených v článku 1 ods. 2, aby im poskytol informácie, ktoré môžu byť potrebné pre zabezpečenie platby poplatkov za poskytnuté práva v súvislosti s ďalším predajom.

KAPITOLA III

ZÁVEREČNÉ USTANOVENIA

Článok 10

Uplatňovanie

Táto smernica sa bude uplatňovať pre všetky pôvodné umelecké diela definované v článku 2, ktoré budú k 1. januáru 2006 ešte chránené právnymi predpismi členských štátov v oblasti autorských práv, alebo ktoré budú k tomuto dňu spĺňať kritériá pre ochranu podľa ustanovení tejto smernice.

Článok 11

Revízne ustanovenie

1. Komisia predloží Európskemu parlamentu, Rade a Hospodárskemu a sociálnemu výboru najneskôr 1. januára 2009 a potom každé štyri roky správu o vykonávaní a účinku tejto smernice, pričom bude venovať zvláštnu pozornosť konkurenčnej schopnosti trhu s moderným a súčasným umením v spoločenstve, najmä pokiaľ ide o postavenie spoločenstva vo vzťahu k relevantným trhom, ktoré neuplatňujú právo na ďalší predaj, a podporu umeleckej tvorivosti a riadiacich postupov v členských štátoch. Preskúma najmä jej dopad na vnútorný trh a účinok zavedenia práva na ďalší predaj v členských štátoch, ktoré neuplatňovali právo v národnom práve pred nadobudnutím účinnosti tejto smernice. Ak to bude potrebné, Komisia predloží návrhy na úpravu minimálneho prahu a sadzieb poplatkov za poskytnuté práva s cieľom zohľadniť zmeny v sektore, návrhy týkajúce sa maximálnej čiastky určenej v článku 4 ods. 1 a iné návrhy, ktoré bude považovať za potrebné pre zvýšenie účinnosti tejto smernice.

2. Týmto sa zriaďuje kontaktný výbor. Bude zložený zo zástupcov príslušných orgánov členských štátov. Jeho predsedom bude zástupca Komisie a bude zasadať na návrh predsedu alebo na žiadosť delegácie členského štátu.

3. Úloha výboru bude nasledovná:

- organizovať konzultácie o všetkých otázkach vyplývajúcich z uplatňovania tejto smernice,
- uľahčovať výmenu informácií medzi Komisiou a členskými štátmi o dôležitých zmenách na trhu s umením v spoločenstve.

Článok 12

Vykonávanie

1. Členské štáty uvedú do platnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou do 1. januára 2006. Bezodkladne o tom informujú Komisiu.

Členské štáty uvedú priamo v prijatých ustanoveniach alebo pri ich úradnom uverejnení odkaz na túto smernicu. Podrobnosti o odkaze upraví členské štáty.

2. Členské štáty oznámia Komisii znenie hlavných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré prijímú v oblasti pôsobnosti tejto smernice.

Článok 13

Nadobudnutie účinnosti

Táto smernica nadobúda účinnosť dňom jej uverejnenia v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev.

Článok 14

Adresáti

Táto smernica je adresovaná členským štátom.

V Bruseli 27. septembra 2001

Za Európsky parlament

predsedníčka

N. Fontaine

Za Radu

predseda

C. Picqué

[1] Ú. v. ES C 178, 21.6.1996, s. 16 a Ú. v. ES C 125, 23.4.1998, s. 8.

[2] Ú. v. ES C 75, 10.3.1997, s. 17.

[3] Stanovisko Európskeho parlamentu z 9. apríla 1997 (Ú. v. ES C 132, 28.4.1997, s. 88), potvrdené 27. októbra 1999 spoločnou pozíciou Rady z 19. júna 2000 (Ú. v. ES C 300, 20.10.2000, s. 1) a rozhodnutie Európskeho parlamentu z 13. decembra 2000 (Ú. v. ES C 232, 17.8.2001, s. 173). Rozhodnutie Európskeho parlamentu z 3. júla 2001 a rozhodnutie Rady z 19. júla 2001.

[4] (1993) ECR 1-5145.

[5] Ú. v. ES L 145, 13.6.1977, s. 1. Smernica naposledy zmenená a doplnená smernicou 1999/85/ES (Ú. v. ES L 277, 28.10.1999, s. 34).

[6] Ú. v. ES L 290, 24.11.1993, s. 9.